

Het Kattenvrouwtje.

Het Kattenvrouwtje

De ultieme wraak.

Auteur: Bob Legius

ISBN: 9789464851113

© Bob Legius.

Inhoudsopgave

1. Voorwoord	5
2. Inleiding	6
3. De ontdekking	12
4. De hel	19
5. Het plan	29
6. Hendrik Latour	37
7. Lucien Latour	60
8. De ultieme wraak	80
9. Het lot	119
10. Nawoord	122
11. Dankwoord.	123

1. Voorwoord.

Hoe verhalen ontstaan bij mij. Ik sta er nog altijd versteld van staan hoe verhalen in mijn hoofd komen. Bij mijn vorige thriller was ik bij de kapper en we maakten wat grapjes over een roze envelop die op de deurmat viel op Valentijnsdag van een onbekende aanbieder. Toen ik thuiskwam schreef ik de verhaallijn in een uur tijd. De kapper vond het fijner dat het een masseuse werd. Zogezegd zo gedaan. Het Kattenvrouwkje is ook zo tot stand gekomen. Ik was aan het facetimen met een vriendin. Zij heeft een kat die waarschijnlijk aan het dementeren is en de hele avond naast haar op de keukentafel zit en kopjes geeft. Ik maakte een grapje over iemand die achter het gordijn zou zitten bij haar. “Wie is dat achter het gordijn?” vroeg ik aan haar. “Dat is Kees. Meestal ligt hij in de tuin te wachten totdat ik klaar ben met facetimen” antwoordt zij. We maakten grapjes over Kees en hoe hij in de kou daar in de tuin lag. Ik had er meteen een gedachte bij en nadat het facetimegesprek voorbij was schreef ik de verhaallijn van het Kattenvrouwkje. Het speelt zich af rond het jaartal achttienhonderd in het opbloeiende Gouda. Ik hoop dat deze thriller de lezer zal aanspreken. Veel leesplezier.

2. Inleiding.

Sophie, een negentwintigjarige jonge vrouw zit aan de keukentafel met een borduurwerk. Haar blonde haren glinsteren in het zonlicht. Sophie is op achttienjarige leeftijd uitgehuwelijkt aan Bernard van Dongen. Een veertigjarige producent van tabak. Zij gingen wonen aan een herenhuis in Gouda. In achttien honderdvijftig was Gouda na een periode van verval weer in bloei. Er was nog wel veel armoede. De belangrijkste Goudse nijverheid was de pottenbakkerij, de pijpenmakerij en de kleingarensponnerij. Met name de tabaksindustrie deed het goed naast de Goudse kaas. Bernard vereerde de mooie Sophie. Haar blonde lange haren, haar prachtige figuur met alle vormen die een man zich maar kon wensen. Haar lieve karakter en altijd klaar staan voor een ander. Helaas overleed Bernard na drie jaren huwelijk aan de pokken. De artsen konden niets doen en na een kort sterfbed overleed hij. De twintigjarige Sophie was op jonge leeftijd weer weduwe. Alleen met haar twee bedienden en haar onafscheidelijke kat in het herenhuis.

Als Sophie in het kaarslicht een borduurwerkje maakt zit haar kat Max op de keukentafel dicht bij haar en geeft kopjes en spint. Zelfs als zij de stad ingaat loopt de kat altijd een stuk met haar mee tot het kanaal achter haar huis. Haar kat heet Max. Een rode kater die zij vond in haar tuin. Alleen Sophie kan hem aaien. Anderen die in zijn buurt komen bijt hij. Sophie is een vrouw met een zacht karakter. Voor haar bedienden is zij altijd een goede werkgever. Bernard heeft haar in goeden doen achtergelaten. Het herenhuis en voldoende geld om zorgeloos te kunnen leven. Naast het borduren is zij graag in de tuin te vinden. Ze heeft een eigen moestuintje waar zij allerlei groenten en fruit kweekt. Het tuinieren heeft zij meegekregen van haar ouders. Haar moeder was veel in haar moestuin te vinden en Sophie hielp als kind haar moeder met het tuinieren. Haar vader heeft een kaaswinkel waar haar moeder meehelpt in de winkel. Sophie is enig kind en toen zij Bernard op een soiree leerde kennen sloeg de vonk meteen over.

Wat Sophie niet wist is dat haar ouders al met Bernard een aantal jaren geleden een afspraak hadden gemaakt dat als Sophie achttien zou worden zij aan Bernard zou worden uitgehuwelijkt. Bernard was een goede partij. Een ouder iemand met aanzien, geld en door ervaring ouder vonden de ouders van Sophie een goede match voor hun dochter. Zo hoefden zij zich geen zorgen te maken over hun dochter. Een mooie toevaligheid dat de vonk ook bij hen beiden oversprong. Bernard overlaadde haar met liefde en droeg haar op handen. Iedere dag als hij van zijn werk thuiskwam had hij een kadootje voor haar bij. Hij was idolaat van haar. Toen Bernard overleed was Sophie ontroostbaar en na de begrafenis bleef Sophie wekenlang in haar slaapkamer samen met haar onafscheidelijke kat. Langer dan gebruikelijk bleef zij in rouw en de Goudenaren zagen haar een paar jaar in het zwart gekleed door de stad lopen met haar kat achter zich en dan wachtte haar kat bij het kanaal tot zij terugkwam. De Goudenaren noemde haar het Katten vrouwtje. Vele mannen in Gouda roemden haar schoonheid en menig vrijgezel deed haar een aanzoek die zij alle afwees. Haar Bernard was haar grote liefde. De jaren streken voorbij totdat er op een dag een man aan de deur verschijnt. Als de deurbel gaat loopt de kamerbediende Sjoukje naar de voordeur. "Waarmee kan ik u van dienst zijn heer?" vraagt Sjoukje aan de man. "Ik zou graag de vrouw des huizes willen spreken" en hij geeft haar zijn kaartje. "Een ogenblik" en de bediende loopt naar de huiskamer waar Sophie op dat moment verblijft. "Mevrouw, er is een heer voor u en hij zou u graag willen spreken" en zij geeft Sophie het kaartje. Sophie kijkt naar het kaartje. Ik ken deze heer niet denkt zij maar haar nieuwsgierigheid wint het.

“Laat de heer maar plaatsnemen in de mooie kamer, dan kom ik er zo aan” antwoordt Sophie en kijkt in de spiegel of haar haren nog goed zitten. Als Sophie de mooie kamer inloopt staat een heer op van de stoel. “Mag ik mij voorstellen mevrouw. Ik ben Kees Vogels” en hij buigt naar haar. Sophie kijkt de heer in kwestie aan. Een slanke man met een baardje, goed gekleed naar de laatste mode. “Gaat u zitten meneer Vogels” en zij belt de kamerbediende die al snel arriveert. “Mevrouw, waarmee kan ik u van dienst zijn?” vraagt de kamerbediende. “Thee graag Sjoukje” vraagt Sophie met vriendelijke stem. “Tot uw dienst mevrouw” en Sjoukje snelt naar de keuken om de thee te halen. Als Sjoukje de thee heeft gebracht begint Sophie het gesprek. “Heer Vogels, wat brengt u hier” vraagt zij terwijl zij haar kat aait die op haar schoot ligt. “Mevrouw ik heb uw wijlen echtgenoot gekend. Nogmaals gecondoleerd met uw verlies. Wij hebben samen op dezelfde herenclub gezeten. We werden goede vrienden en hebben daarnaast ook zakengedaan. Ik zit namelijk ook in de tabaksindustrie en heb niet ver hier vandaan mijn fabriek staan. Toen uw echtgenoot mij vertelde dat hij u ging huwen en hij uw foto liet zien was ik blij voor hem, maar tegelijkertijd ook teleurgesteld. Ik had u voordat u met uw echtgenoot trouwde diverse malen gezien op soirees maar durfde u niet aan te spreken. Ik had de intentie uw ouders om uw hand te vragen, maar toen was het te laat. Toen ik hoorde dat Bernard was overleden heb ik gewacht met u te benaderen. Uw rouwtijd, maar ook uit respect naar u toe wilde ik de tijd te respecteren die u nodig zou hebben over dit verlies heen te komen.” Sophie kijkt de man met vriendelijke ogen aan en wacht even met een antwoord. Na een korte stilte antwoordt zij hem.

“Geachte heer Vogels, ik ben vereerd met uw belangstelling voor mij. Maar ik moet u teleurstellen. Na het overlijden van mijn echtgenoot lijkt het wel of er iets in mij gestorven is. Hij was mijn grote liefde en ik heb geen behoefte meer met een andere man te zijn dan mijn Bernard. Begrijpt u dat? vraagt Sophie. “Ik zou u kunnen beschermen, voor u zorgen en u zou een levensgezel hebben” antwoordt Kees Vogels. “Ik moet u zeggen dat ik op dit moment in mijn leven gelukkig ben en niet iemand nodig heb om mij te beschermen of voor mij te zorgen. Mijn Bernard heeft goed voor mij gezorgd en ik vind het fijn om met mijzelf te zijn. Ik hoop dat ik u niet te veel teleurstel.” “Mag ik u vragen over mijn voorstel na te denken mevrouw” vraagt hij en kijkt haar hoopvol aan. “Ik wil u niet krenken maar ik denk dat ik weet wat ik wil heer.” Hij buigt ten teken dat hij het heeft begrepen en neemt afscheid van Sophie. “Mevrouw, ik respecteer uw besluit maar blijf hopen” geeft hij aan als Sophie belt zodat Sjoukje hem kan begeleiden naar de voordeur. “Een fijne dag heer en ik ben gevleid door uw belangstelling en wens u een fijne dag” “U ook mevrouw” en Sjoukje opent de deur om hem uit te laten. Sophie laat het gesprek van daarnet nog even door haar gedachten gaan terwijl haar kat Max op haar schoot ligt en zij hem aait. Ik hoop dat ik hem niet teveel heb teleurgesteld, maar ik wil hem niet teleurstellen of valse hoop geven. Sophie wordt afgeleid door Sjoukje die komt vragen wat zij voor het diner van vanavond dient te bereiden. Sophie loopt met haar mee naar de keuken en het gesprek van daarnet is weer uit haar gedachten. De volgende dag gaat de deurbel. Sjoukje opent de deur en er ligt een bos bloemen voor de deur. Sjoukje loopt met snelle pas naar de kamer waar Sophie zit te borduren.

“Mevrouw, er is een bos bloemen voor u. Het lag voor de deur en er was niemand” reageert Sjoukje. “Zit er een kaartje aan?” vraagt Sophie. Sophie neemt de bos bloemen in ontvangst en leest het kaartje.

“Geachte mevrouw Sophie, Ik moest aan u denken en deze bloemen, zo fleurig en fris doen mij aan u denken. Met oprechtheid gegeven. K. Vogels.”

“Van wie zijn deze bloemen mevrouw?” vraagt Sjoukje nieuwsgierig. “Van de heer die gisteren hier was. Maar ik heb hem aangegeven dat ik niet inga op zijn verzoek” antwoordt Sophie. “Ik ga maar eens in de moestuin werken. Zet die bloemen maar in de mooie kamer Sjoukje” en Sophie loopt naar de tuin. Een paar dagen later geeft een bode een brief af bij het huis van Sophie. Als Sjoukje de brief aan Sophie overhandigd kijkt zij verrast. Wie zou mijn een brief sturen denkt zij. Als zij de brief opent blijkt het een uitnodiging te zijn voor een soiree waarbij Kees Vogels haar uitnodigt met hem naar het soiree te gaan. Ik dacht dat ik duidelijk ben geweest naar hem en zij besluit een antwoord te geven op zijn uitnodiging,

“Geachte heer Vogels,

Dank u voor uw uitnodiging mij te vergezellen naar een soiree. Helaas ben ik niet in de gelegenheid om uw uitnodiging te accepteren, doch dank ik u voor uw belangstelling.

Hoogachtend.

Sophie van Dongen”

3. De ontdekking.

Sophie hoort een aantal dagen niets van Kees Vogels. Hij zal het wel begrepen hebben denkt zij. Op een middag werkt Sophie in de moestuin. Het weer is heerlijk, het zonnetje schijnt en de vogels fluiten naar hartenlust. Als Sophie druk bezig is de sla te ontdoen van rotte bladeren hoort zij ineens iets achter haar. Als zij zich omdraait schrikt zij. Kees staat achter haar met een biedermeier boeket. “Heer Vogels, ik schrik me een hoedje. Hoe bent u hier gekomen. Wat kan ik voor u doen?” vraagt zij met verschrikte stem. “Mevrouw, de deur naar de tuin stond open en ik dacht ik breng u een boeketje” en hij steekt zijn hand met de bloemen naar voren en overhandigt het boeketje. “Dank u heer Vogels, maar dat was niet nodig geweest” antwoordt zij. “Mevrouw, mag ik u vragen of u een keer met mij een kopje thee zou willen drinken” vraagt Kees. “Heer Vogels, ik ben gevleid door uw interesse, maar ik kan niet ingaan op uw verzoek. Ik hoop dat u dat begrijpt heer Vogels” antwoordt Sophie met zachte stem. “Toch blijf ik hoop koesteren mevrouw” en hij buigt en neemt afscheid. Sophie gaat verder met haar werk in de moestuin en het gesprek met Kees verdwijnt uit haar gedachten. Sophie schrikt midden in de nacht wakker. Ze kan niet in slaap komen en zij besluit naar de keuken te gaan om een kop thee voor zichzelf te zetten. Aan de keukentafel gezeten kijkt zij de tuin in. Er valt haar iets op. De maan schijnt volop en zij bemerkt een contour die zij niet herkent. Sophie opent de deur naar de tuin en loopt de tuin in. Zij focust zich op de contour. Wat zou dat zijn denkt zij en loopt voorzichtig ernaartoe.

Als zij dichterbij komt lijkt het alsof het een lichaam is en zij wordt onrustiger. Voorzichtig nadert zij het object. Sophie schrikt. Het is een lichaam en zij raakt het lichaam aan. Het lichaam beweegt niet. Zij klopt op de schouder van het lichaam. Geen beweging. Sophie draait het lichaam op de zij en schrikt. Het is heer Vogels. Zij pakt zijn pols. Geen hartslag in de pols. Hij is dood. Hoe kan dit? Hoe is hij in mijn tuin gekomen? En waarom? De paniek slaat haar om het hart. Wat moet ik doen denkt zij in paniek. Als ik de politie bel denken zij dat ik hem vermoord heb. Haar hart klopt in haar keel en zij kan niet meer denken. Een waas trekt voor haar ogen. Ik moet van het lichaam af denkt zij. Op dat moment hoort zij het water van de beek achter haar ruisen. Ik gooi hem in het water. Het lichaam zal meegevoerd worden door de stroom en als zij het lichaam vinden zal niemand weten dat het lichaam in mijn tuin heeft gelegen. Ja, dat ga ik doen denkt zij en zij pakt de voeten van het lichaam en trekt het lichaam naar de waterkant. Het lichaam is zwaar en Sophie moet alle kracht gebruiken. Met haar laatste krachten rolt zij het lichaam op de zij en duwt het in het water. Met een plons valt het lichaam in het water en Sophie ziet dat het lichaam wordt meegevoerd door het water. Zij ziet een grote bos rozen liggen en besluit deze bij de composthoop te gooien. Uitgeput loopt Sophie naar de keuken en zit vervolgens uren wezenloos voor zich uit te kijken. Na een paar uur staat Sophie op en loopt terug naar haar slaapkamer waar zij in een diepe droomloze slaap valt.